

Bolo to šťastie v nešťastí

(Dramatické rozprávanie)

Moja alfa bude tvojou omegou...

Tie slová sa jej ozývali v hlave, nedali jej spávať. Mučili ju. A ona nemohla robiť nič – iba čakať. Sedieť a čakať... Na smrť?

Už dva razy zažila falošný poplach a prisahala si, že sa viac nenechá opantať nádejou. Stačí maličkosť a srdce nebude tým pravým orechovým. Môže potrvať roky, kým sa nájde ďalší vhodný orgán.

„Máte tu voľné?“ oslovil ju muž s pieskovými vlasmi. Určite sú všetky ostatné lavičky plné.

„Práve odchádzam,“ rozhodla sa v okamihu.

„Preboha, nie! To som až taký odpudzujúci?“

Uškrňal sa. Nechcela sa na neho ani pozrieť, ale už bola stratená. Zabudol sa oholiť, všimla si. Túžba po samote, ktorá jej kázala z parku ujsť, sa začala meniť na túžbu po príjemnej spoločnosti. Už dávno sa s nikým nerozprávala, pravda, okrem lekárov. Ale kto je tento cudzinec?

„Volám sa William Stafford,“ predstavil sa, celkom ako keby sa spýtala nahlas. Čosi sa v nej pohlo, spomenula si, že Stafford bol jedným z jej lekárov.

Túto tvár by si predsa pamätala.

„Pýtal som sa na vás brata, slečna,“ taktne vynechal jej meno, „vraj totiž nemocnicu navštívila víla. Nemôžem spávať, odkedy som vás minulý týždeň videl z okna.“

Ale, prosím vás, chcelo sa jej povedať. Bývala krásna a popravde bola v najlepšom veku, no choroba zmenila krásnu tvár na strhanú. Kostnaté ruky sa jej často triasli a vychudnutej postavičke by málokto hádal viac než devätnásť.

„Mohli by ste pre mňa niečo urobiť? Usmejte sa. Len tak.“

Zvláštne, za pár minút dokázal vo mne znova prebudiť človeka. Neusmiala sa, to teda nie! Naľahovala ho, až si myslela, že odíde, a vzápätí sa už obaja smiali.

„Chcem ísť domov,“ vzdychla si neskôr. Pristihla sa, že hovorí veci, ktoré nechcela priznať ani sama sebe.

„Celá moja rodina je v Sydney, na druhom konci sveta...“

Nedokončila. Nevládala. Opäť stála tvárou tvár v samote. Našiel jej ruku v geste tak samozrejmom, tak dôvernom, že jej to vyrazilo dych. „Pôjdeme tam spolu,“ navrhol, „ukážeš mi všetky tie úžasné miesta, ktoré ostatní vidia len na pohľadniciach.“ Žmurkol: „Aj tie, ktoré sa na žiadnu pohľadnicu nedostanú.“

Znovu sa smiala. Zrazu vyzerá všetko tak jednoducho! Áno, potrebuje nové srdce. Rýchlo. Do mesiaca. Ale čo na tom, keď má spriaznenú dušu? Zarazila sa. Nezašlo to príďaleko? Nechcem priveľa?

Rozlúčili sa rýchlo, letmo. Toľko mu toho túžila povedať!

„Stretneme sa. Zajtra? Mohli by sme ísť do kina, správať sa chvíľu bláznivo... Alebo... Preveziem ťa na motorke!“

„To by bolo úžasné,“ vypadlo z nej. Jej slabé srdce poskočilo, keď sľúbil, že sa večer ozve.

Zavolať. A ráno zavolať aj jeho brat. Našlo sa srdce.

Keď sa po operácii prebudila, pocítila smútok. Nevedela si to vysvetliť, bude predsa žiť! Má oveľa väčšiu šancu, keď už nie istotu... Pôjde do Sydney, áno, presne to urobí. Čo najskôr.

Moja alfa bude tvojou omegou. Nedávalo jej to zmysel, kým sa vo dverách neobjavila tvár doktora Stafforda. Nedokázala nahliadnuť za jeho masku a to sa jej nepáčilo. Možno sa niečo pokazilo...

„Nepríde,“ vládala zašepkať. Ostatné nechal na malý televízor v rohu izby. Keď v správach uvidela motorku na šrot, pochopila. Moja alfa bude tvojou omegou. A do toho Sydney pôjdeme spolu...

Michaela Majnová